

Spelare Nils.

Här är var sommar morgonen, när de tre skollarna mötts på Spelare Nils fattigstuga. Inga blommar pryddes locket. Ingen gråt vid graven.

Spelare Nils var en främling på orten. Endast förtio dagar hade han gått omkring i byarna här. Man visade knappast mer om honom än att han kallades Spelare Nils, att han spelade vackrare än andra vandringsmän och att, mitt under den raste melodier, kunde tråna ned för hans kinder. Stackars Spelare Nils, han hade nog varit på en tung sorgens bårda, tänkte man på honom. Nu hade han spelat slut.

När prästen efter förtioåtta dagar styrde sin gåva till kyrkan för bön, såg han till kyrkan för bön, såg han till kyrkan för bön, såg han till kyrkan för bön, såg han till kyrkan för bön.

När sammanträngningen sista ton dog bort, började orgeln brusas där inne i den gamla kyrkan. Psalmerna, som sjöngs, talade om hopp och seger. Predikatorens ord voro fulla av högvalda och talade om syndarnas hulde Frälsare. Men prästen talade här, domande ord. Nyss hade han kommit från den öppna graven, sade han, graven, i vilken en evigt förtappad syndare nu sov sin långa sömn, till domsbanshuset skulle vaka honom och belivetets portar skulle sluta sig bakom honom. Den förtappade hade levat ett uselt liv i synd och last. Han hade nog spelat många till avrunden, och så hade han dött en drinkares död, och dränkare skola icke ära Guds rike.

Dom, dom, dom — icke det minsta försök till textförklaring, ty då hade prästen mått tala om förtäpplighet och frid, om att Kristus icke kommit för att döma världen, utgå på det att världen skulle bliffrätt genom honom.

Försedd med venia condonandi hade jag för en månad sedan anlänt till församlingen för att stanna som maren över på predikationskonvention. Denna söndag var jag Åhörare, men nästa söndag skulle jag predika från samma predikstol, från vilken nu de hämna, domande orden hade utslungats. Så ung och oerfaren jag var, och som allt ännu lekte för och lockade mitt unga sinne, tänkte jag dock, som aldrig förr, på ansvaret att predika evangelium och på livets allvar. Det blev mig omöjligt att stanna länge under den tystra kyrkans tystnad, tyngande valv. Jag måste ut för att kunna andas.

Så anordnades! Vilken stilla frid vilade icke över den gamla kyrkogården! Från djuphåll himmel såg strålande sol livbringande ljus lika rikligt över fattiga som över rikemans grav. Från blommande syren, från suttig gräs, från orter och blad stego härliga dofter. Nära Spelare Nils' grav slog en liten vingad sångare sin melodiska krona. Ljus set och livet föred höppets budskap till griftgården.

Endast två gånger såg och hörde jag Spelare Nils. Första gången var strax han kommit till byn, då han en afton spelade på herrgårdens dansgille. Plörens fulla, klara toner gjorde mig till lyssnare. Icke kunde det väl vara en vanlig bondspeleman, tänkte jag.

Det var lust och liv i spelet, men över spelemannens magra, fina ansikte, som för ingen del passade till den fortliga kläderdräkten, låg en slöja av vemod. I en rockficka hade han en kvartersbotten, ur vilken han tog en klunk mellan danserna. Detta gjorde på mig ett plågsamt intryck.

Andra gången jag såg och hörde Spelare Nils var en natt, när jag gick skogsstigen mellan herrgårdens och prästgården. Då hörde jag från kvarrfallet sålmsamt sköna strängtoner blanda sig med tonsens brus. Ack, vilka toner! De mötte mig som friska värfäktar fulla av varma drömmar och ljusa förhoppningar, de minde om glam och skrätt, om sprittans dans. Så lät det som om fiolen tröttnat. Tvekan och dämpad kom tonen. Den bar på eftertankeens sort. Så började den att längta, långt med tårar längtan, som övergick i stilla resignation. Men länge dröjde det icke, förrän fiolen grät.

När långtan ibland, mitt under musiken, själv honom alltför övermåttig, då tyckte han västan, att han kvädes, men en dryckatten kom honom att andas lättare. Naturligtvis var han hällen för en drinke, han anlände ju flaskan så ofta; men nog alltid föreföll det besynnerligt, att han aldrig drack, när någon bjöd honom, och att man aldrig sett honom drucken.

Det behövdes icke mer än ett år, men ett år av tårar längtan i hemlöshet på vandring, för att böja den kejsaren och den tyska nationen. Det är förtäpplighet som sanningen i fiendeland.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

och klagade så gripande, att jag måste gråta med. Så blev det tyst. När den sista tonen förfallit i den tiggande skogen, stod jag vid den nattliga spelemannens sida. Våra blickar möttes, och vi gråto båda under tystnad.

Spelare Nils bröt först tystnaden. "Jag ser, att ni är en ordets förkunnare," sade han. "Jag pågår icke tala med andra om mig själv, men denna stund har jag behov av att säga. Kanske skall ni som prästman kunna hava nytta av att blicka in i ett stackars hjärta, som förblöder under hopplös längtan. Jag anar, att mina stunder äro räknade. Vill ni giva mig er uppmärksamhet? Borde väl först ha presenterat mig. Nå väl, man kallar mig Spelare Nils, och något annat namn får ni icke veta."

Så gav han mig i korthet drag del av sin levnadssaga. Rodan tidigt dog hans föräldrar. Av släkt och vänner vilde han glömmas. Efter slutade studier hade han levat några år som ingenjör vid ett sydsvenskt bruk. Sedan som liten gosse hade han lärt sig att spela musik, och fiolen hade varit honom kärare än allt och alla. Så ofta som möjligt spelade han också. Frukostaren hade stort umgänge och vid de ofta återkommande bjudningarna var ingenjörernas musik efterlyrd.

Bland de familjer, som trägnast omkring vid bruket, var en majorfamili. Majorsonen von X var icke lycklig med sin man. "Men ifrån det ögonblick, jag första gången såg den kvinnan," sade Spelare Nils, "blev det annat ljud i fiolen. Man plågade också säga, att jag aldrig spelade vackrare, än när hon var närvarande." Det blev snart klart för både Nils och den unga frun, att de älskade varandra. Icke ett ord om kärlek bytte de. Men de kände och led.

Så gick det ett år. Major X flyttade norr ut. Den flyttningen dödade Nils' arbetslust. Han kunde sedan icke företaga sig något annat än spela. Men älskade ju hans musik, det visste han, och därför måste han spela, så länge han maktade föra stråken.

När herr och fru von X stego i vagnen för att åka till järnvägsstationen, hade Nils stått bakom en syrenhäck för att ännu en gång få se henne, som han så fullt och varmt älskade. Han saknade mod att gå fram till henne.

Innan majorsonen steg i vagnen, hade hon druckit ett glas sockerdricka. När vagnen rullade bort och Nils var ensam, hade han skyndat upp på verandan och tagit den tomma sockerdricksbuteljen samt överskallat den med kysar. Hennes hand hade ju hållit i den. Så tog han buteljen med sig som ett dyrbart minne.

Så anordnades! Vilken stilla frid vilade icke över den gamla kyrkogården! Från djuphåll himmel såg strålande sol livbringande ljus lika rikligt över fattiga som över rikemans grav. Från blommande syren, från suttig gräs, från orter och blad stego härliga dofter. Nära Spelare Nils' grav slog en liten vingad sångare sin melodiska krona. Ljus set och livet föred höppets budskap till griftgården.

Endast två gånger såg och hörde jag Spelare Nils. Första gången var strax han kommit till byn, då han en afton spelade på herrgårdens dansgille. Plörens fulla, klara toner gjorde mig till lyssnare. Icke kunde det väl vara en vanlig bondspeleman, tänkte jag.

Det var lust och liv i spelet, men över spelemannens magra, fina ansikte, som för ingen del passade till den fortliga kläderdräkten, låg en slöja av vemod. I en rockficka hade han en kvartersbotten, ur vilken han tog en klunk mellan danserna. Detta gjorde på mig ett plågsamt intryck.

Andra gången jag såg och hörde Spelare Nils var en natt, när jag gick skogsstigen mellan herrgårdens och prästgården. Då hörde jag från kvarrfallet sålmsamt sköna strängtoner blanda sig med tonsens brus. Ack, vilka toner! De mötte mig som friska värfäktar fulla av varma drömmar och ljusa förhoppningar, de minde om glam och skrätt, om sprittans dans. Så lät det som om fiolen tröttnat. Tvekan och dämpad kom tonen. Den bar på eftertankeens sort. Så började den att längta, långt med tårar längtan, som övergick i stilla resignation. Men länge dröjde det icke, förrän fiolen grät.

När långtan ibland, mitt under musiken, själv honom alltför övermåttig, då tyckte han västan, att han kvädes, men en dryckatten kom honom att andas lättare. Naturligtvis var han hällen för en drinke, han anlände ju flaskan så ofta; men nog alltid föreföll det besynnerligt, att han aldrig drack, när någon bjöd honom, och att man aldrig sett honom drucken.

Det behövdes icke mer än ett år, men ett år av tårar längtan i hemlöshet på vandring, för att böja den kejsaren och den tyska nationen. Det är förtäpplighet som sanningen i fiendeland.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Det är nu länge sedan jag mötte Spelare Nils den där natten i skogen vid kvarrfallet. Men varje gång erinringen dröjer vid honom, bör jag ana hans själfulla smär. Då rinnet mig och stördade i minnet den domande predikan på begravningsdagen. Den plågar mig som ett skärmande missljud mot såväl de båda lidande människobarnens rena, varma kärlek som den löstesrika stämningen över kyrkogårdens underhöglia himmel med strålade sol och luften mjukt dovt från syren och björk, från markens blommor och gräs.

Det är krig. Minnen och fragment av John Ossian.

1924-1914. Tio år ha förflytt, sedan det ödesdigra skottet i Sarajevo, som hade till förvädning att sätta hela Europa i brand. Världen har gått genom en luttrensens tid på gott och ont. Tankarna vandra och minnena komma och gå.

Det är på kafé Bauer, Under den Linden, Berlin, i början på december 1914. Den första spänningen hos folket har lagt sig — nu vet man varför man slåss, det är den gamla renschektanken och nationalären, som står på spel. Det är förtäpplighet, vi sitta ett litet kottert uttänkningsläppande på våra ölglas, väntande på att våra pass ordnade, så att vi kunna återvända till våra speciella hemland. Krigs- och segerbulletinerna, som utropas under timmarnas lopp utånga ämnat för vårt samtal.

En dansk möllare har ordet, och ganska högröstat öser han ut sin vreden över den tyska nationen och dess fega kadaverdisciplin, som glesjars den till viljelösa verktyg i kejsarens händer.

Ett par herrar vid ett angränsande bord lysna, slufvigen reser sig den ene och säger med rörelse. "Jag är själv tysk och bestrider de anklagelser, ni slungar mot oss. Detta krig är ett försvarskrig. Det gäller den tyska nationens hegemoni, och det är varje mans plikt att gå ut i ledet. Endast ynklingar och krökur kunna resonera, som ni gör."

Det häftigt ordbytte uppstår, vilket slutar med handprikeligheter. Kyparen kallar på polisen. Den ene av de nationalstatistiska tyskarna har lyckats få ett fast tag om dansken och hindrar honom från att springa. En del av oss springer upp över läktaren och ut på gatan. Byggnaden har omringats av polisen. En del av vårt sällskap annehålls. Vi lyckas undkomma i tid.

På väg mot Sassinitz. Vi avresa från Stettiner Bahnhof vid middags-tiden. Alla fönstren i järnvägsvagnarna äro vitmalda, vilket hindrar en från att se ut, och resan förefaller dubbelt så långsträckt. Det mörk, när därute, och två små lampor tillåta oss att se ut. När man kan skymta varannas ansikten. Det ligger en ångest över människornas oroliga drag, och samtalen förs vaksamt och spejande. Vår danske målarkon är icke med oss. Han dömdes till tre års fängelse för smädelse mot kejsaren och den tyska nationen. Det är förtäpplighet som sanningen i fiendeland.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

I Warne-münde möttes vi av en löjtnant och två soldater. Vi vingades gå av tåget och gingo katan nedåt från järnvägsstationen. Löjtnanten sade något till soldaterna. Dessa togo Oscar mellan sig. Löjtnanten stannade efter, hållande mig sällskap. Jag visste ej, vad jag skulle säga, jag förstod ej det språk.

Efter en stund veko soldaterna om ett hörn — när vi kommo efter, kommo de och mötte oss, men Oscar var ej med. Amade, att något hänt honom, försökte jag fråga efter Oscar. Man förde mig in i en portugärd. Där låg han, Oscar, död för en av soldaternas kulor. Jag blev utom mig av tåsa och svimmelhet. När jag vaknade till sans, hjälpte de mig över till järnvägsstationen. Löjtnanten med sitt stela ansikte bad förbindningsadjö av mig och sade: "Das ist Krieg."

Vad skall det bliva av mina små barn?"

Sassinitz 1917. Min bror tjänstgör vid invaliddisponenterna. Genom svenska röda korsets försorg har man ordnat så, att de tillfångatagna sårade soldaterna, som äro obrukbara för vidare deltagande i kriget, skola kunna utväxlas över Sverige. Dag och natt komma dessa fasornas tåg till Sassinitz för att vidare transporteras till Tormed.

Det är icke människor, som transporteras, utan delar av människor. Blodiga, halvdränkta med smuts, bortskakta ligga de kvävande på bärn. Det är för djävligt att se på. Man kan ej vara en frisk människa och stå ut med att bära dessa rester av människoliv över till vägnarna — man måste dränka sina känslor, man måste ha brännvin.

Och ohyra — de äro fulla med ohyra. Kläderna bli fulla av den och man kan ej i med den, hur mycket man än försöker. I dag såg jag ett barn genom en luttrensens tid på gott och ont. Tankarna vandra och minnena komma och gå.

Det är på kafé Bauer, Under den Linden, Berlin, i början på december 1914. Den första spänningen hos folket har lagt sig — nu vet man varför man slåss, det är den gamla renschektanken och nationalären, som står på spel. Det är förtäpplighet, vi sitta ett litet kottert uttänkningsläppande på våra ölglas, väntande på att våra pass ordnade, så att vi kunna återvända till våra speciella hemland. Krigs- och segerbulletinerna, som utropas under timmarnas lopp utånga ämnat för vårt samtal.

En dansk möllare har ordet, och ganska högröstat öser han ut sin vreden över den tyska nationen och dess fega kadaverdisciplin, som glesjars den till viljelösa verktyg i kejsarens händer.

Ett par herrar vid ett angränsande bord lysna, slufvigen reser sig den ene och säger med rörelse. "Jag är själv tysk och bestrider de anklagelser, ni slungar mot oss. Detta krig är ett försvarskrig. Det gäller den tyska nationens hegemoni, och det är varje mans plikt att gå ut i ledet. Endast ynklingar och krökur kunna resonera, som ni gör."

Det häftigt ordbytte uppstår, vilket slutar med handprikeligheter. Kyparen kallar på polisen. Den ene av de nationalstatistiska tyskarna har lyckats få ett fast tag om dansken och hindrar honom från att springa. En del av oss springer upp över läktaren och ut på gatan. Byggnaden har omringats av polisen. En del av vårt sällskap annehålls. Vi lyckas undkomma i tid.

På väg mot Sassinitz. Vi avresa från Stettiner Bahnhof vid middags-tiden. Alla fönstren i järnvägsvagnarna äro vitmalda, vilket hindrar en från att se ut, och resan förefaller dubbelt så långsträckt. Det mörk, när därute, och två små lampor tillåta oss att se ut. När man kan skymta varannas ansikten. Det ligger en ångest över människornas oroliga drag, och samtalen förs vaksamt och spejande. Vår danske målarkon är icke med oss. Han dömdes till tre års fängelse för smädelse mot kejsaren och den tyska nationen. Det är förtäpplighet som sanningen i fiendeland.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Det är krig. Kriget har nu pågått i två år, och vi befinna oss i veckorna före jul 1918.

En av mina vänner, en tysk konstglasmästare, Oscar Golombjevi, arbetade i Malmö, där han ingått äktenskap med en svensk flicka. De hade två barn tillsammans inom detta äktenskap.

Golombjevi hade flera gånger erhållit uppmaning från tyska konsulatet att installera sig under fanornas, men han bydde sig ej om att lystra. En dag förtoc han med sin hustru en affärsresa till Köpenhamn. Vad som sedan hände, vet jag ej mer än vad det lilla brevet från Warne-münde förtalde mig. Det var skrivet av en darrande kvinnobond. Han angesten och skrällen ännu spelande över sinnet.

Om barnförslämning.

Vad är barnförslämning? "Infantile paralysis", som den heter på engelska? Vad försäkras sjukdom? Hur drages det? Kan den botas? Dylika frågor framställas ofta till läkare, och vi tro därför, att det skall intressera våra läsare att höra, vad Föreuta Staternas hälsöförvaldsavdelning har att säga i följande artikel till svenska upplysningsbyrå i New York.

Infekt med andra akuta infektioner försäkras barnförslämning av bakterier. Vi känna redan till en del om den bakterie, som framkallar barnförslämning, men ännu ha vi icke till fullo lyckats identifiera den. Vi vet dock, att barnförslämningens bacillen verkar som ett giftämne på hjärnans och ryggradens vävnader. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryggraden, så kan icke kroppen frambringa några flera. X-rå skadan däromot icke skiljbar. Den förstör faktiskt många av de stora nervcellerna, som finnas i dessa organ, och så dessa celler dö, så upphöra självalfallet deras viktiga funktion — alltså den energi, som skall kontrollera musklernas och andra organens verksamhet. Vi vet nog, att kroppen har en enastående förmåga att ersätta och reparera spoliade celler, men i fråga om de nämnda nervcellerna tycks den vara maktlös. Äro dessa viktiga celler fullständigt förstörda i en viss del av hjärnan eller ryg